

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10210/2025
06.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анита Турковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, Одељење у Ужицу, ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 29/22 од 04.08.2022. године, у седници већа одржаној 06.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 29/22 од 04.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Гж 29/22 од 04.08.2022. године, укинута је пресуда Основног суда у Сјеници П 434/21 од 03.11.2021. године и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да на основу члана 584. став 1. тачка 4. ЗКП, постоји правни однос из основа неоснованог лишења слободе тужиоца у трајању од 48 сати дана 20.10.2015. године, услед незаконитог поступања тужене преко удружене групе службених лица и то ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, обзиром да је тужилац лишен слободе мимо законом прописане процедуре уз свесно и злонамерно кршења законских, уставних и међународних прописа и то члана 289. у вези члана 288. став 1. ЗКП, члана 294. ЗКП, члана 27. и 36. Устава РС и члана 5. Европске конвенције о заштити грађанских права и слобода, због чега је меродаван и битан исход поступка у вези догађаја од 20.10.2015. године, поводом којег су поступала наведена службена лица тужене и поводом којег је на незаконит начин тужилац лишен слободе; одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да не постоји правни однос из основа писменог позивања тужиоца од стране полиције као органа поступка, да би 20.10.2015. године био саслушан у полицији у својству осумњиченог, да је извршио кривично дело које се гони по службеној дужности у смислу примене одредаба члана 289. став 1. у вези члана 288. ЗКП; одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да постоји правни однос из основа усменог (телефонског) позивања тужиоца од стране полиције, код органа поступка, да дође у полицију 20.10.2015. године на основу члана 48. тада важећег Закона о полицији из 2005. године и да се надаље утврди да не постоји правни однос из основа законске могућности давања својства осумњиченог тужиоцу од стране полиције и јавног тужилаштва и његовог саслушања

као осумњиченог 20.10.2015. године, јер није писменим позивом позван да би био саслушан у том својству, а у току саслушања пред полицијом 20.10.2015. године на основу усменог позивања од стране полиције, које позивање је извршено усменим путем од стране полиције применом одредаба Закона о полицији од 2005. године, а не применом одредбе ЗКП; одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да накнади тужиоцу нематеријалну штету због душевних патњи које је трпео услед повреде права личности и других права гарантованих Уставом РС и ЕКЉП грађана, а које повреде и страх су настали због незаконитог поступања групе службених лица тужене ББ, као јавног тужиоца ВВ, ГГ и ДД као полицијских службеника ПС Сјеница и ЂЂ као судије за претходни поступак у Основном суду у Сјеници, поводом незаконитог и неоснованог лишења слободе тужиоца 20.10.2015. године у износу од 994,00 динара и то на основу повреде права тужиоца на миран живот у износу од 142,00 динара, повреде права на слободу и безбедност у износу од 142,00 динара, повреде права на психички интегритет у износу од 142,00 динара, повреде права на слободу кретања у износу од 142,00 динара, повреде права на слободан развој личности у износу од 142,00 динара, повреде части, угледа и достојанства у износу од 142,00 динара, са законском затезном каматом на досуђени износ од дана пресуђења до исплате; одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, а у вези одредби члана 413. и 479. став 6. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23-други закон) и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 20.07.2018. године. Решењем Основног суда у Сјеници Р 202/18 од 25.03.2019. године спојене су парнице П 202/2018 (по наведеној тужби) и П 289/2018 (по тужби поднетој 19.10.2018. године). Вредност предмета спора износи 170.000,00 динара.

Одредбама члана 468. став 1. и 4. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП је прописано да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија (поступак у споровима мале вредности члан 467-479 ЗПП).

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (дана 20.07.2018. године 1 евро је износио 118,0507 динара и вредност предмета спора у

износу од 170.000,00 динара изражена у еврима је износила 1.440,0592 евра), то се ради о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. ЗПП, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Дакле, како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, то ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Није од утицаја на другачију одлуку овога суда указивање у ревизији на дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака, с обзиром на то да се у спору мале вредности не примењује одредба члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић